

L. J. Smith

Temné vízie

ZVLÁŠTNA SILA

Od autorky série

Upírske denníky

FRAGMENT

Zvláštna sila

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:
Temné vízie 2 – Posadnutosť
Temné vízie 3 – Vášeň

L. J. Smith
Temné vízie 1 – Zvláštna sila – e-kniha
Copyright © Fragment 2013

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Temné vízie

ZVLÁŠTNA SILA

L. J. Smith

*Pre Maxa,
ktorý mi priniesol slnečné svetlo.*

1. kapitola

Miestnu čarodejnicu nepozývate na večierky. Nech je akákoľvek krásna. V tom bol hlavný problém.

Je mi to fuk, pomyslela si Kaitlyn. Nikoho nepotrebujem.

Sedela na hodine dejepisu a počúvala, ako Marcy Huangová a Pam Sasseenová plánujú víkendovú párty. Nemohla ich nepočuť. Mierny, ospravedlňujúci hlas pána Flynna nemohol konkurovať ich vzrušenému šepotu tých dvoch. Kait ich počúvala, hoci sa tvárila, že sú jej ukradnuté, a nesmierne si želala vypadnúť. To však nemohla, a tak si čmárala po stránke dejepisného zošita.

Bola plná protikladov. Nenávidela Pam a Marcy a želala si, aby sa im čosi hrozné stalo alebo aspoň mali nejakú nehodu, po ktorej by boli zničené, bezmocné a nešťastné. Zároveň však v kútiku duše po čomsi preukrutne

túžila: Keby ju tak vzali medzi seba – nechcela by byť najobľúbenejším, najobdivovanejším dievčaťom v škole, uspokojila by sa s pozíciou v skupine, ktorá by patrila len jej. Ostatní by potom krútili hlavami a hovorili: „Ach, tá Kaitlyn – je síce zvláštna, ale čo by sme si bez nej počali?“ Rada by medzi ne patrila.

To však nehrozí, nikdy. Marcy by ani na um neprišlo pozvať Kaitlyn na svoj večierok, lebo by nikdy neurobila niečo, čo ešte nikdy nikto neurobil. Nikdy nikto nepozval čarodejnicu; nikto si ani len nepomyslel, že by Kaitlyn, to pôvabné, tajuplné dievča so zvláštnymi očami, chcelo prísť.

A je mi to jedno, povedala si v duchu Kaitlyn, keď sa v myšlienkach vrátila na začiatok. Som tu posledný rok. Ešte jeden polrok. Potom zo strednej vypadnem a dúfam, že nikoho z tejto školy už nikdy nikde nestretnem.

To bol, samozrejme, ďalší problém. V malom mestečku, ako bolo Thoroughfare, bola odsúdená vídať sa s nimi a s ich rodičmi každý deň v roku. Každý deň...

Nebolo úniku. Keby odišla do internátnej školy, možno by všetko bolo inak, ale spackala svoje umelecké štípéndium, a okrem toho, je tu ešte jej otec. Potrebuje ju – ani peňazí nemajú nazvyš. Otec ju naozaj potrebuje. Buď si vyberie dva roky na tunajšej vysokej a potom bude pokračovať na ktorejkoľvek vysokej v Štátoch, alebo nič.

Kaitlyn mala pred sebou ešte dlhé roky v triedach pl-

ných chladných, neprívetivých spolužiakov, pochmúrne dni ako zima v Ohiu, čo teraz panuje za oknom. Nekonečne dlhé výklady učiteľov a počúvanie dievčat, ako si plánujú stretnutia, na ktoré ju ani jedna nepozve. Nekonečné vylúčenie. Nekonečnú túžbu a želanie, aby bola čarodejnicou a na všetkých mohla uvaliť tú najodpornejšiu a najstrašnejšiu kliatbu.

Kým premýšľala, jednostaj si kreslila. Alebo – skôr jej ruka kreslila, lebo sa zdalo, že Kaitin mozog to vôbec nevníma. Pozrela sa na papier a až teraz si uvedomila, čo vlastne nakreslila.

Pavučinu.

Čudné však bolo to pod pavučinou – bolo to tak blízko, že sa jej to takmer dotýkalo. Oči.

Naširoko otvorené, guľaté oči s hustými mihalnicami. Oči srnčeka Bambiho. Detské oči.

Keď na ne Kaitlyn hľadela, zatočila sa jej hlava. Ako by padala, akoby sa ten obrázok otváral, akoby ju vtahoval dnu. Bol to desivý – a dôverne známy pocit. Pocítila to vždy, keď nakreslila jeden z tých obrázkov, pre ktoré ju nazvali čarodejnicou.

Jeden z tých, ktoré sa splnili.

Prudko sa odtiahla. Zacítila nevoľnosť a zlú predtuchu. *Ach, prosím, nie, preletelo jej myslou. Dnes nie – a nie tu, nie v škole. Sú to len čmáranice; nič to neznamená. Prosím, nech je to len obyčajná, bezvýznamná kresba.*

Cítila však, ako sa telo proti jej vôli napína, chladne na ľad, aby sa oddalo tomu, čo sa blíži.

Dieťa. Nakreslila detské oči. Takže nejaké dieťa je v nebezpečenstve.

Aké dieťa? Kait uprene pozorovala priestor pod očami a v ruke pocítila chvenie, takmer šklbanie. Prsty jej napovedali, čo a kam treba nakresliť. Malý polkruh s menšími oblúčikmi na okrajoch. Noštek dohora. Veľký farebný kruh. Ústa otvorené od strachu alebo od prekvapenia, či od bolesti. Výrazný oblúk naznačujúci guľatú tváričku.

A ešte mnoho dlhých vlniek namiesto vlasov – a potom to nutkanie, to naliehanie v Kaitinej ruke zmizlo.

Vydýchla si.

To bolo všetko. Dieťa na obrázku – podľa vlnitých vlasov – musí byť dievča. Krásne dievčatko s vlnitými vlasmi a pavučinou pred svojou tváričkou.

Teda niečo sa stane a bude do toho zapletené dieťa a pavúk. Lenže čo – a ktorému dieťaťu? A kedy?

Dnes? Budúci týždeň? O rok?

Nestačilo to.

Nikdy to nestačilo. Toto bola najhoršia časť Kaitlyninho strašného daru. Jej kresby boli vždy presné – a vždy sa naplnili. Vždy v skutočnom živote uvidela to, čo predtým nakreslila na papier.

Vedela však o tom primálo, aby tomu mohla zabrániť.

Čo by mala robiť? Behať po meste s megafónom a upo-

zorňovať všetky deti, aby sa vystríhali pavúkov? Alebo zísť do základnej školy a hľadať dievčatká s vlnitými vlasmi?

Aj keby im to chcela vysvetliť, utiekli by pred ňou. Kaitlyn sa zdalo, že veci, ktoré nakreslí, privoláva. Ako-by spôsobila, že sa stanú, hoci ich len nakreslila.

Obrysy kresby sa začali kriviť. Kaitlyn zažmurkala, aby sa opäť narovnali. Rozhodne však nebude plakať – Kaitlyn nikdy neplače.

Nikdy. Aspoň odvtedy nie, čo ako osemročná stratila matku. Odvtedy Kait plače vo svojom vnútri.

V triede nastal nejaký rozruch. Hlas pána Flynnna, zvyčajne taký tichý a príjemný, že študenti pri ňom bez problémov zaspávali, stíchol.

Chris Barnable, chlapec pracujúci šiestu hodinu ako študentský pomocník, priniesol ružový lístok. Žiadanku.

Kaitlyn sledovala pána Flynnna, ako si ho prečítal, potom sa pokojne pozrel do triedy. Pokrčil nos, aby sa mu okuliare posunuli vyššie.

„Kaitlyn, máš ísť do riaditeľne.“

Kaitlyn si práve pripravovala knižky. Vstala a so vzpriamenou hlavou prešla uličkou, aby si vzala lístok. Stálo na ňom: Kaitlyn Fairchildová do riaditeľne – hneď! Podčiarknuté slovo „hneď“ dodávalo celému odkazu nádych neodkladnosti a nepriateľstva.

„Zase máš problém?“ ozval sa posmešný hlas v prvom

rade. Kaitlyn sa však neotočila, aby zistila, kto to bol. Vyšla spolu s Chrisom z dverí.

Zase, ako inak, pomyslela si, keď kráčala dolu schodmi. Čo proti nej tentoraz majú? Že by tie ospravedlnenky z jesene „podpísané“ jej otcom?

Kaitlyn v škole veľa vymeškala, lebo mala obdobia, keď školu nemohla ani cítiť. A keď to už naozaj nevydržala, zišla po Piqua Road k roľníckym usadlostiam a kreslila si. Tam ju nik neotravoval.

„Je mi ľúto, že máš problémy,“ povedal Chris Barnable, keď dorazili ku kancelárii. „Chcem povedať... Mrzí ma, že sa trápiš.“

Kaitlyn sa naňho odmerane pozrela. Vyzeral ako fajn chlapík: lesklé vlasy, láskavé oči – pripomínal jej Hellyho Sailora, jej niekdajšieho kokeršpaniela. Ani na sekundu sa však nedala zmiastf.

Chalani – nestoja za nič. Kait dobre vedela, prečo sa k nej milo správajú. Po matke zdedila krémovú írsku pleť a ryšavé vlasy aj jej pružnú, útlú postavu.

Oči mala iné ako ostatní a práve teraz prebodávala pohľadom. Chrisovi venovala ľahostajný pohľad. Taký, akého sa väčšinou snažila vyvarovať. Dívala sa mu priamo do očí.

Zbledol.

Ludia takto reagovali, keď sa jej museli pozrieť do očí. Nik nemal také oči. Dymovomodré s tmavým olemovaním okolo dúhovky aj uprostred.

Otec Kaitlyn vravieval, že sú krásne a že ju nimi obdarovali víly. Ostatní vraveli čosi iné. Kaitlyn odnepamäti počúvala, že má čudné, zlé oči. Oči vidiace aj to, čo má ostať utajené.

Niekedy, ako práve teraz, ich Kaitlyn používala ako zbraň. Zízala na Chrisa Barnabla, kým ten úbohý slaboch neustúpil o krok. Potom zahanbene sklopila zrak a vošla do kancelárie.

Cítila chabú, chvíľkovú radosť z víťazstva. Vydesenie kokeršpaniela sotva mohla považovať za úspech. Kaitlyn však bola priveľmi vystrašená, aby si tým lámala hlavu. Sekretárka ju posunkom nasmerovala do riaditeľne. Pozbierala všetku odvahu a otvorila dvere.

Vnútri sedela pani riaditeľka McCasslanová – a nebola sama. Bola tam s ňou opálená, elegantná mladá žena s krátkymi blond vlasmi.

„Gratulujem,“ povedala blondínka a ladným pohybom vstala zo stoličky.

Kaitlyn tam stála ako zarezaná. Nevedela, čo si má myslieť. A vtom sa jej zmocnil nepríjemný pocit, predtucha.

To je ono. Na toto si čakala.

Nevedela, že na niečo čaká.

Samozrejme, že vedela. A už to prišlo.

Onedlho sa ti zmení život.

„Som Joyce,“ predstavila sa svetlovlasá žena. „Joyce Piperová. Pamätáš sa na mňa?“

2. kapitola

Žena sa jej zdala povedomá. Hladké svetlé vlasy jej priliehali k hlave ako srst mokrému tuleňovi. Oči mala nezvyčajne akvamarínové. Oblečená v elegantnom ružovom kostýmčeku pohybmi pripomínala učiteľku aerobiku.

Kaitlyn sa rozpamätala: „Očná prehliadka!“

„Presne!“ Joyce nadšene prikývla. „Na čo všetko sa pamätáš?“

Kaitlyn sa zmätene pozrela na pani McCasslanovú. Riaditeľka, drobná, trochu baculatá, ale veľmi pôvabná žena, sedela s rukami zloženými na stole. Vyzerala pokojne, ale v očiach jej horeli iskry.

Fajn, takže v ničom nelietam, pomyslela si Kait. *No čo bude ďalej?* Neisto stála uprostred miestnosti.

„Neboj sa, Kaitlyn,“ upokojovala ju riaditeľka. Máv-

la drobnou rukou, ktorú zdobilo niekoľko prsteňov.
„Sadni si.“

Kait si sadla.

„Neboj sa, nehryziem,“ dodala Joyce. Po celý čas ne-
spúšťala z Kait svoje akvamarínové oči. „Takže, na čo sa
pamätáš?“

„Bolo to vyšetrenie u optika,“ vyslovila pomaly Kait-
lyn. „Myslela som si, že je to nejaký nový program.“

Do Ohia často prichádzali s novými programami. Tu-
najší obyvatelia boli známymi pokusnými králikmi.

Joyce sa usmiala: „Bol to nový program, ale neskúma-
li sme zrak. Pamätáš sa na tú skúšku, keď si mala zapi-
sovať písmená, ktoré si videla?“

„A... áno.“ Nebolo ľahké spomenúť si, lebo všetko, čo
sa udialo počas testovania, sa jej javilo zahmlené. *Bolo
to ešte minulú jeseň, začiatkom októbra*, napadlo Kait.
Joyce prišla do čítárne a zhovárala sa so žiakmi. Na to si
jasne spomenula – Kait si ešte pamätala, ako ich po-
žiadala o spoluprácu. Potom pod Joyciným vedením
urobili zopár „relaxačných cvikov“ – po ktorých sa
Kaitlyn uvoľnila, a na všetko ostatné si spomínala len
veľmi hmlisto.

„Každému ste dali ceruzku a papier,“ pokračovala vá-
havo. „A potom ste na obrazovku premietali písmená.
A tie písmená boli stále menšie a menšie. Len ťažko sa
dali prečítať,“ dodala. „Bola som unavená.“

„Bola to len ľahká hypnóza, aby ste prekonalí zábrawy,“ povedala Joyce a naklonila sa dopredu. „A čo ešte?“

„Stále som písala písmeňá.“

„Áno, písala si,“ prisvedčila Joyce. Na opálenú tvár jej naskočil úsmev. „Naozaj si písala.“

Po chvíľke sa Kaitlyn spýtala: „Takže mám dobrý zrak?“

„To neviem.“ Joyce sa s úsmevom na tvári vystrela. „Chceš vedieť, na čo bola v skutočnosti tá skúška? Písmeňá sa stále zmenšovali a zmenšovali – až kým úplne nezmizli.“

„Nezmizli?“

„Presne tak. Na posledných dvadsiatich obrázkoch boli len nejasné bodky. Mohla by si mať oči ako ostriež, aj tak by si ich nerozlúštila.“

Kaitlyn zamrazilo. „Videla som tam písmeňá,“ trvala na svojom.

„Viem, ale nie očami.“

V miestnosti sa rozhostilo hlboké ticho.

Kaitlyn cítila, ako sa jej rozbúchalo srdce.

„Vo vedľajšej miestnosti,“ začala vysvetľovať Joyce, „sedel doktorand schopný absolútnej koncentrácie. To on sa pozeral na obrázky s písmeňami. Kait, to preto si videla písmeňá. Videla si ich jeho očami. Tvoja myseľ bola otvorená a na obrázku si čakala písmeňá – ale vnímala si to, čo videl on.“

Kaitlyn chabo namietla: „Tak to nefunguje.“ *Ach, prosím, bože...* Ďalšia zvláštna schopnosť, ďalšie prekliatie, to bolo to posledné, čo potrebovala.

„Ale áno, je to to isté,“ povedala Joyce. „Hovorí sa tomu videnie na diaľku. Vnímanie udalostí mimo rozsahu bežných zmyslov. Tvoje kresby sú videním udalostí na diaľku – niekedy takých, ktoré sa ešte nestali.“

„Čo viete o mojich kresbách?“ Kait rozrušene vyskočila zo stoličky. To nie je fér, táto neznáma žena si sem príde, hrá sa s ňou, skúša ju a balamutí – a teraz hovorí o jej tajných kresbách. O jej veľmi osobných obrázkoch, o ktorých sa aj ľudia v Thoroughfare zmieňujú len nepriamo.

„Poviem ti, čo viem,“ začala Joyce tlmenným, melodicným hlasom a jej akvamarínové oči po celý čas uprene hľadeli na Kaitlyn. „Viem, že prvýkrát si si všimla svoju schopnosť, keď si mala deväť, keď sa stratil chlapček od susedov...“

„Danny Lindenmayer,“ rýchlo dodala riaditeľka.

„Danny Lindenmayer zmizol,“ pokračovala Joyce bez toho, aby spustila z Kait oči. „A polícia chodila z domu do domu. Kým sa rozprávali s tvojím otcom, ty si si kreslila. Vníkala si všetko o hľadanom chlapcovi. A keď si dokreslila, pozrela si sa na obrázok a nerozumela si mu. Na obrázok so stromami a s mostom... a niečím hranatým.“

Kaitlyn prikývla a premkol ju nepokoj. Tej spomienky sa nikdy nezbavila. Vyvolávala v nej pocit úzkosti. Prvý obrázok, zlovestný a čudný, a jej vlastný strach... Vedela, že to, čo jej ruka nakreslila, je niečo veľmi zlé. Nevedela však prečo.

„Nasledujúci deň si v televízii videla miesto, kde našli telo toho chlapca,“ pokračovala Joyce. „Pod mostom pri nejakých stromoch, vo veľkej drevenej debne.“

„Niečo hranaté,“ povedala Kaitlyn.

„Zodpovedalo to obrázku, ktorý si nakreslila, aj keď si o tom mieste nič nevedela. Ten most bol tridsať míľ ďaleko, v meste, kde si nikdy nebola. Keď tvoj otec videl v televízii správy, tiež si spomenul na tvoj obrázok – a bol nadšený. Všetkým tú kresbu ukazoval. Lenže ľudia reagovali inak, ako predpokladal. Už aj pre tvoje oči si mysleli, že si trochu iná. No toto – toto bolo veľmi zvláštne. Nepáčilo sa im to. A keď sa to opakovalo, keď sa tvoje obrázky premieňali na skutočnosť, začalo im to naháňať strach.“

„A s Kaitlyn odvtedy nastali problémy,“ poznamenala riaditeľka diplomaticky. „Od prírody je vzdorovitá a trochu precitlivená – ako malé žriebä. Lenže potom bola aj popudlivá a chladná. Sebaobrana,“ nesúhlasne zacmukala.

Kaitlyn upierala pred seba nevýrazný pohľad. Joycin pokojný a prívetivý hlas ju však odzbrojil. Opäť si sadla.

„Takže všetko o mne viete,“ povedala Kait. „Som problémová. No a?“

„Nie si problémová,“ takmer pohoršene ju prerušila Joyce. Naklonila sa dopredu a veľmi vážne prehovorila. „Máš dar, obrovský dar. Kaitlyn, vari to nechápeš? Neuvedomuješ si, aká si výnimočná, úžasná?“

Podľa Kaitlyniných skúseností výnimočná sa nerovnal úžasná.

„Na celom svete je iba hrstka ľudí, čo dokážu to, čo ty,“ pokračovala Joyce. „V celých Spojených štátoch sme ich našli len päť.“

„Akých päť?“

„Päť stredoškólkov. Päť podobných tebe. Samozrejme, každý s iným nadaním, schopnosťou. A to je skvelé, presne toto hľadáme. Budeme môcť robiť rozličné pokusy.“

„Mám sa stať pokusným králikom?“ Kaitlyn sa znepokojene pozrela na riaditeľku.

„Prepáč, predbieham. Vysvetlím ti to. Pochádzam zo San Carlosu v Kalifornii...“

To vysvetľuje tvoju počernosť.

„... a pracujem v Zetesovom inštitúte. Je to veľmi malé laboratórium, nič také ako SRI alebo Duke University. Vzniklo vlani vďaka výskumnému grantu Zetesovej nadácie. Pán Zetes je... ako by som ho opísala? Je to ohromný človek – je predsedom jednej veľkej spoločnos-

ti v Silicon Valley. A jeho veľkým koníčkom sú paranormálne javy. Parapsychológia.“

Joyce sa odmlčala a odhrnula si z čela vlasy. Kaitlyn cítila, že teraz prezradí niečo dôležité. „Daroval financie na veľmi unikátny projekt, veľmi významný projekt. Bol to jeho nápad – po celej krajine testovať študentov na stredných školách a hľadať medzi nimi jedincov s vysokým duševným potenciálom. Nájsť takých päť-šesť, ktorí sú absolútnou špičkou, výnimočným javom, a priviezt ich do Kalifornie na rok na testovanie.“

„Na rok?“

„To je na tom to najlepšie, nechápeš? Namiesto zopár testov budeme s vami denne podľa pravidelného rozvrhu spolupracovať. Budeme zaznamenávať zmeny vašich schopností podľa biorytmu, stravy...“ Joyce sa odrazu zarazila. Pozrela sa na Kait, nahla sa k nej a chytila ju za ruky.

„Kaitlyn, vyjdi spoza svojich obranných hradieb a aspoň chvíľku ma počúvaj. Môžeš?“

Kait cítila, ako sa jej ruky v zovretí chladných blondínkiných prstov trasú. Nasucho prehltna. Svoj pohľad nedokázala odvrátiť od akvamarínových očí.

„Kaitlyn, nechcem ti ublížiť. Veľmi ťa obdivujem. Máš úžasný dar. Chcem ho preskúmať – celý život som sa na to pripravovala. Išla som na Duke university – vieš, tam, kde Rhine robil svoje pokusy s telepatiou. Získala som

titul z parapsychológie – pracovala som v spánkovom laboratóriu v Maimonides, v nadácii Mind Science v San Antoniu a vo výskumnom laboratóriu Engineering Anomalies v Princetone. A jediné, čo som si želala, bolo nájsť niekoho takého, ako si ty. Spolu môžeme dokázať, že to, čo vieš, nie je podvod. Môžeme získať nespochybniteľný, vedecky podložený dôkaz, ktorý potom predvedieme ľuďom. Môžeme celému svetu ukázať, že mimozmyslové vnímanie existuje,“ odmlčala sa.

Kaitlyn sa sústredila na zvuk kopírky v prijímacej kancelárii.

„Budú z toho pre Kaitlyn vyplývať určité výhody,“ pripomenula pani McCaslanová. „Myslím, že by ste jej mali vysvetliť podmienky.“

„Ach, samozrejme.“ Joyce pustila Kaitlynine ruky a zdvihla zo stola zložku z manilského konope. „Budeš chodiť do najlepšej školy v San Carlose, kde ukončíš stredné vzdelanie. Bývať budeš v Zetesovom inštitúte spolu s ďalšími štyrmi vybratými študentmi. Testovať vás budeme každé popoludnie, ale to nezaberie veľa času – nanajvýš hodinku, dve denne. A na konci roka dostaneš štipendium na vysokú školu podľa svojho výberu.“ Joyce otvorila obal a podala ho Kaitlyn. „Veľmi štedré štipendium.“

„Veľmi štedré štipendium,“ zopakovala pani McCaslanová.

Kaitlyn sa pozrela na číslo napísané na kúske papiera. „To je pre nás všetkých, to si rozdelíme?“

„To je pre teba,“ usmiala sa Joyce. „Len pre teba.“

Kaitlyn sa zatmelo pred očami.

„Pomôžeš vede,“ vysvetľovala Joyce. „A začneš nový život. Nik v tvojej novej škole nemusí vedieť, prečo tam si; môžeš byť obyčajná stredoškolačka. Budúcu jeseň môžeš ísť na Stanford alebo na štátnu univerzitu v San Franciscu – San Carlos je len pol hodiny južne od San Francisca. A potom budeš voľná. Môžeš ísť, kam chceš.“

Kaitlyn sa naozaj zatmelo pred očami.

„Do zálivu sa zamiluješ. Slnko, pekné pláže – keď som odtiaľ včera odchádzala, bolo dvadsaťjeden stupňov! Dvadsaťjeden stupňov v zime. Sekvoje, palmy...“

„Nemôžem,“ sotva počuteľne sa ozvala Kaitlyn.

Joyce aj riaditeľka sa na ňu nechápavo pozreli.

„Nemôžem,“ zopakovala Kait hlasnejšie a opäť sa skryla za svoje hradby. Potrebovala ich, inak by podľahla lákavému obrazu, ktorý Joyce vykreslila v jej predstavách.

„Nechceš odísť?“ spýtala sa jej Joyce priateľsky.

Že nechce? Ved' občas si pripadá ako vták, čo naráža krídlami o sklo. A okrem toho si nebola úplne istá, čo bude robiť, až bude preč. Len tušila, že niekde musí existovať nejaké miesto, kam patrí. Miesto, kam zapadne bez toho, aby sa o to musela veľmi usilovať.

Nikdy jej nenapadlo, že tým miestom by mohla byť Kalifornia. Kalifornia bola pre ňu priveľmi zámožná, veľmi opojná a vzrušujúca. Bola ako sen. A tie peniaze...

Lenže čo otec?

„Vy to nechápete. Ide o môjho otca. Nikdy som nebola preč z domu, nikdy od maminej smrti... Potrebuje ma. Nedokáže... Vážne ma potrebuje.“

Zdalo sa, že pani McCasslanová tomu rozumie, lebo jej otca poznala. Bol uznávaným profesorom filozofie, písal knihy, ale po smrti Kaitlyninej matky zostal akýsi... pomalší. Často si pospevuje a v meste vykonáva rôzne príležitostné práce. Veľa nezarobí. Keď treba zaplatiť šeky, šúcha nohami a prehŕňa sa vo vlasoch; je nervózny a zahanbený. Správa sa ako dieťa – ale Kait vrúčne miluje a ona miluje jeho. Nikdy by nedovolila, aby sa mu niečo stalo.

A opustiť ho tak skoro, keď ešte nemá ani toľko, aby nastúpila na vysokú... A odísť až do Kalifornie... A na rok...

„To je nemožné,“ povedala.

Pani McCasslanová sa zahľadela na svoje buclaté ruky. „Kaitlyn, a na to si nepomyslela, či by on nechcel, aby si šla? Aby si urobila, čo je pre teba najlepšie?“

Kaitlyn pokrútila hlavou. Nechcela počúvať ich argumenty. V duchu sa s tým zmierila.

„Nechcela by si sa naučiť ovládať svoje vlohy?“ spýtala sa Joyce.

Kaitlyn spozornela.

Možnosť, že by dokázala ovládať svoju danosť, jej nikdy nenapadla. Tie obrázky prichádzali vždy vtedy, keď ich najmenej čakala; zmocnili sa jej ruky bez toho, aby si to uvedomovala. Nikdy nevedela, čo sa s ňou deje, kým nebolo po všetkom.

„Môžeš sa veľa naučiť,“ povedala Joyce. „Ty a ja sa môžeme učiť – spolu.“

Kaitlyn pootvorila ústa, ale kým stačila niečo povedať, ozval sa strašný rachot.

Náraz, škripot, hrmot. Obrovský hluk, taký obrovský, že Kaitlyn okamžite vytušila, že to nebolo nič bežné. Prichádzal zblízka.

Joyce a pani McCasslanová vyskočili. Malá moletná riaditeľka dobehla k dverám ako prvá. Vyrútila sa z kancelárie na ulicu s Kait a Joyce v päťách.

Ludia utekali po oboch stranách Harding Street. Sneh im vŕzgal pod nohami. Studený vzduch štípal Kaitlynine líca. Ostrý kontrast medzi svetlom a tieňom pri zapadajúcom popoludňajšom slnku výjav pred Kaitlyn hrozivo ohraničil.

Žltý Chrysler Neon stál na Harding Street v protismere, so zadnými kolesami na chodníku, a zľava bol zdemolovaný. Akoby dostal náraz z boku, ktorý ho otočil. To auto Kaitlyn poznala; patrilo Jerryemu Crutchfieldovi, jednému z mála študentov, čo mali auto.

Uprostred ulice priamo oproti Kaitlyn stálo tmavomodré kombi. Celý predok malo zničený, plech pokrútený a zdeformovaný, predné svetlá rozbité.

Vtom Polly Vertanenová z nižšieho ročníka potiahla pani McCasslanovú za rukáv. „Všetko som videla, pani McCasslanová. Jerry vyšiel z parkoviska – ale to kombi šlo veľmi rýchlo. Narazilo doňho... Všetko som videla. Išli veľmi rýchlo.“

„To je auto Marian Günterovej,“ spamätala sa pani McCasslanová. „Vnútri sedí jej dievčatko. Nehýbte ňou! Nehýbte!“ Hlas riaditeľky neustával, ale Kaitlyn ju už nepočula.

Uprene hľadela na predné sklo nabúraného vozidla. Predtým ho nikdy nevidela.

Ludia okolo nej kričali a utekali. Kaitlyn si ich však sotva všímala. Celý svoj svet teraz sústredila na predné sklo auta.

Po zrážke dievčatko narazilo na predné sklo – alebo možno sklo prasklo a padlo na ňu. Ako tam ležala s čelom opretým o sklo, vyzerala, akoby sa dívala von.

S naširoko otvorenými očami. Rozšírenými, guľatými očami pod hustými riasami. Očami Bambiho.

Drobný noštek na guľatej tváričke malo vyhrnutý dohora. Svetlé vlnité vlásky pritisnuté o sklo.

Samotné sklo bolo popraskané ako pavučina, pavučina na detskej tvári.

„Ach, nie, prosím, nie...“ šepkala Kaitlyn.

Niečoho sa držala, ale nevedela čoho. Nieкто ju podporial.

Z diaľky bolo počuť húkanie sirén. Okolo auta sa vytvoril dav, cez ktorý Kaitlyn už nedovidela na dieťa.

Curta Güntera poznala. To dievčatko musí byť Lindy, jeho mladšia sestra. Prečo to Kaitlyn dopredu nevedela? Prečo jej to obrázok nenapovedal? Prečo jej namiesto dojemnej detskej tváre neukázal zrážku áut s dátumom a miestom? Načo to všetko, keď je to nanič, keď je to úplne zbytočné?

„Chceš si sadnúť?“ spýtala sa jej osoba, ktorá ju podporiala. Bola to Joyce Piperová. Celá sa chvela.

Aj Kait sa triasla, dych sa jej zrýchľoval... Ešte pevnejšie sa chytila Joyce.

„Naozaj si myslíte, že sa naučím ovládať to, čo robím?“ Kait to nedokázala nazvať nadaním.

Joyce preletela pohľadom z Kait na miesto nehody, akoby čosi pochopila. „Myslím, že áno. Dúfam.“

„Slúbte mi to.“

Joyce sa pozrela Kaitlyn priamo do očí, čo ľudia v Thoroughfare nikdy nerobili. „Slubujem, že sa o to pokúsím, Kait.“

„Tak teda idem s vami. Ocko to pochopí.“

Joycine akvamarínové oči zažiarili. „Som rada.“ Prudko sa zachvela. „Kait, teraz je tam dvadsaťjeden stup-

ňov,“ dodala ticho, takmer neprítomne. „Pobaľ si letné veci.“

V tú noc mala Kaitlyn veľmi živý sen. Bola na skalnatom polostrove, kúsočku zeme obklopenom chladným sivým oceánom. Mraky nad hlavou boli takmer čierne a vietor jej fúkal jemné kvapôčky vody do tváre. Až cítila to mokro a chlad.

Vtom niekto zakričal jej meno. Keď sa však obzrela, sen sa rozplynul.

3. kapitola

Kait vystúpila z lietadla s pocitom eufórie a víťazstva. Ešte nikdy predtým neletela, páčilo sa jej to. Pri štarte aj pri pristátí žula žuvačku, každú hodinu si pretiahla údy na maličkovej toalete, a keď lietadlo rolovalo k pristávacej rampe, učesala sa a upravila si červené šaty. Jednoducho dokonalosť sama osebe.

Bola veľmi šťastná. Od chvíle, čo sa rozhodla opustiť Ohio, sa jej dobrá nálada stupňovala. Ísť do inštitútu jej už nepripadalo ako neradosná nutnosť. Naopak, bol to krásny sen, ktorý jej Joyce vykreslila. Začiatok jej nového života. Nadmieru otec láskavý a chápvavý ju odprevádzal, akoby odchádzala neďaleko do obyčajného internátu. Joyce ju mala čakať na letisku v San Franciscu.

Letisko bolo plné, okolo nej prúdilo mnoho ľudí, a po Joyce nebolo ani vidu, ani slychu. Kaitlyn stála pri bráne